

naturligt, at man ikke indlader sig netop paa Forbedring af lokale Forhold der. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at naar der staar Rygebaraffer i Betænkningen, er det naturligvis et Feiltryk; thi saa vidt er man ikke kommen i Humanitet endnu, at man opretter Rygebaraffer for Mandstabet, om det end er muligt, at vi maatte med Tiden kunne komme dertil. Jeg maa gjøre opmærksom derpaa, da enkelte Blade, der have været meget fremmelig med Betænkningens Offentliggjørelse, endog saa saa fremmelig, at de have kunnet trykke den, inden de have set den restrykt, ikke blot have trykt „Rygebaraffe“ men endog saa ændret det til „Røgebaraffe“, for at det kunde blive saa smukt Sprog som muligt. Derfor er det sandsynligt, at enkelte Medlemmer kunne være blevne førte vild i saa Henseende. — Det sidste Vædringsforslag, under Nr. 101, vedrørende en Understøttelse til Ritmester Døcker, er stillet i Genhold til en Anbefaling, som Thinget ifjor gav et Andragende fra Ritmester Døcker om at erholde Understøttelse. Den ærede Minister imøbetom dette Andragende og bevilgede vedkommende Officer en Understøttelse, som imidlertid var endel mindre, end hvad der i Andragendet var ønsket, idet den nemlig er 600 Kr. Jeg tror imidlertid, at den lavere Satsfættelse af Summen fra Ministerens Side ikke kan skrives paa den Konto, at Ministeren ikke ansaa den Vedkommende for værdig til en høiere Understøttelse, eller at man ellers skulde finde nogen anden Grund deri end Hensynet til de Konsekventer, det muligvis kunde have om Ministeren selv satte Understøttelsen høiere. Dette er Grunden til, at Udvalget har ment at burde tage Initiativet i denne Sag for derigjennem at skaffe en ældre Militær, der fra de tidligere Krige, navnlig fra Krigen i 1864, jo er Almenheden meget vel bekendt som en sflink og meget dygtig Officer, der nu lever under vanskelige Forhold, fordi hans Subsistentsmidler ere blevne temmelig ringe, en Understøttelse fra det Offentliges Side, og jeg tror at turde sige allerede her efter Konference med den ærede Minister, at der fra hans Side ingen ubetinget Modstand vil blive gjort imod at komme til en Overenskomst paa dette Omraade; thi der er vist ingen Tvivl om, at naar man kan undgaa de vanskelige Konsekventer, det maatte vil have for Admistrationen paa egen Haand at tage Initiativet til en saa høi Sum, er man enig om, at den vedkommende Militær har fortjent den. Hermed er jeg færdig med, hvad der vedrører Vædringsforslagene til § 22. (Scavenius: Der er endnu Vædringsforslaget, som er stillet til Konto F. b.) Javel, men det er et senere fremkommet Vædringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Aalborg (S. C. Steffensen), og det vil jeg ikke udtale mig om, før det ærede Medlem selv har motiveret sit Vædringsforslag.

Hvad angaar de i Betænkningen omtalte Punkter, skal jeg kun henlede den ærede Ministers

Opmærksomhed paa det i Betænkningen under Nr. 129 omtalte Punkt, vedrørende en anden Ordning af Tilsynet med nogle Bygninger paa Frederiksborg Slot. Saaledes som Forholdene nu ere ordnede, er Tilsynet med Slottets Bygninger delt mellem en Slotsforvalter for den væsentlige Dels Vedkommende, medens en mindre Del har ligget under Krigsministeriet, og dermed føres der Tilsyn af en Sergent ved Forstærkningen. At Krigsministeriet har antaget denne Sergent, kan der neppe siges Noget til. Det er vist i og for sig en hensigtsmæssig og økonomisk Foranstaltning, men noget Andet er, om man ikke burde stræbe at faae et ensartet Tilsyn med disse Bygninger, udført af Slotsforvalteren, altsaa lægge hele Tilsynet over til Indenrigsministeriet og lade Slotsforvalteren som dets Embedsmand overtage Tilsynet. Det vil ikke medføre nogen forøget Udgift, og der vilde være saameget mere Grund dertil, som ærede Medlemmer ville være blevne opmærksomme paa, at Slotsforvalterens Lønning er bleven forhøiet ikke ubetydeligt iaar, nemlig med 600 Kr., ganske vist af Hensyn til, at hans Indtægt ved Forevisning af Slottets Severdigheder er gaaet betydelig ned i de senere Aar, men det har dog medført en meget betydelig Forhøielse i Forhold til, hvad vedkommende Slotsforvalter har haft af denne Forevisning i de sidste Aar. — Dernæst kommer jeg til det i Betænkningen under Nr. 145 berørte Spørgsmaal om Krudtansaffelse. Det er vist Noget, der er fra alle Sider erkjendt for rigtigt, at man søger at tilveiebringe det Krudt, som bruges i Krigstid, her hjemme og saavidt muligt paa Regjeringens egen Fabrik; thi hvis man ikke gjør det, vil jo Folgen let blive den, at vi i Tilfælde af Krig vilde være afstaaerne fra at faae den fornødne Beholdning af Krudt, da det jo saa ikke kan indføres udenlands fra. Dette er imidlertid ikke slet fra vor Krigsbestyrelses Side uden i et meget indskrænket Omfang. Da man anskaffede det nye Feltartilleri i 1876, blev hele den første Levering af Krudt til dette Artilleri bestilt hos Krupp i Esen, hvor ogsaa Artilleriets Eksts blev bestilt. Nu da man har begyndt paa Anstæffelsen af de ifjor bevilgede 6 Kanoner, er der i Forbindelse med Kontrakten om Kanonerne fra Krigsministeriets Side sluttet en Kontrakt med Krupp, som berettiger Ministeriet til at kjøbe for indtil et bestemt Beløb et ikke ubetydeligt Antal, — jeg tror over 1,000 — Ladninger Krudt til disse Kanoner. Ved at gjøre dette vil man altsaa gaa den samme Vej, som man gik i 1876 med Hensyn til Anstæffelse af Krudt til Feltartilleriet, en Vej, der, efter hvad jeg har tilladt mig at bemærke, allerede af almindelige Grunde er uheldig, men det er vist ogsaa tvivlsomt, om denne Vej er økonomisk forsvarlig, idet Frederiksværks Fabriker vist ere istand til, efter hvad jeg har hørt, at levere Krudtet ikke blot godt, men ikke saa lidt billigere, end man er istand til at faae det fra